

skabet mener, at det ogsaa i Fremtiden overfor Landbrugsministeriet maa kunne beholde ganske den samme Stilling som hidtil, og at det er af den Grund, at det ikke ønsker at faa de andre Landbrugsorganisationer dragne med ind. Det forekommer mig at være en meget uklog Stilling, thi naar Kravene om mere Selvstyre og mere Indflydelse først ere rejste af Landboforeningerne og Husmandsforeningerne, saa er det Krav, som ikke kunne modstaas, det er Krav, som Landbrugsministeriet i Tidens Løb vil blive nødt til at tage Hensyn til, og saa vil Følgen maaske til syvende og sidst blive den, at det kgl. Landhusholdningsselskab vil blive skubbet helt til Side, medens det, hvis det var gaaet ind paa de Ønsker, som Landboforeningerne og Husmandsforeningerne havde fremsat, kunde have faaet en sideordnet Stilling med disse. Jeg beklager derfor i og for sig, at Selskabet har taget denne Stilling, men jeg tvivler ikke i mindste Maade om, at de andre Foreninger nok en Gang i det lange Løb skulle tilkæmpe sig den Indflydelse, der tilkommer dem.

Saa talte det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i Gaar i et meget udførligt Foredrag for os om Ukrudtet, et Foredrag, han afsluttede i Dag. Jeg kom under det ærede Medlems Foredrag til at tænke paa, at det ærede Medlem, som dog docerer saa stor Sagkundskab i dette Spørgsmaal, og som ønsker at bekæmpe den Magelighed og Uvidenhed, som han mener, der hersker blandt Landmændene, ikke bør stille sit Lys under en Skæppe, men vende sig til Landboforeningerne og saa drage i Leding ud i Landet sammen med Landmændene for at bekæmpe Ukrudtet. Jeg vil da anbefale det ærede Medlem forinden, hvis det var muligt, at tage et praktisk Kursus, for det er naturligvis det bedste, og hvis ikke det er muligt, da at studere den Landbrugslitteratur, vi have, lidt nærmere. Det er ikke nok at have studeret den, der ligger 10—20 Aar tilbage. Jeg tror, det vilde være heldigt, om det ærede Medlem ogsaa studerede den Landbrugslitteratur, der ligger Nutiden lidt nærmere. Det ærede Medlem bredte sig i Gaar meget om Følfoden, som om det var en af Landbrugets værste Fjender i Nutiden, en af de Ukrudtsplanter, vi havde størst Mas med at faa Bugt med. Det er slet ikke Tilfældet. Den er ikke længere en saadan Fjende for os, som den var for en Menneskealder siden; paa ingen

Maade. Følfoden have vi i Nutiden grummet ved at kuse. Der er andre, navnlig Tidselen, som det er meget værre fat med. Jeg skal indrømme det ærede Medlem, at med Hensyn til Ukrudtet er Tilstanden ikke saa god, som den burde være. Med det intensive Landbrug, vi nu drive, særlig ved Afskaffelsen af Brak, er det blevet vanskeligere at bekæmpe Tidslerne, end det har været tidligere. Navnlig er der et Spørgsmaal, som særlig i de seneste Aar har spillet ind her, det er Mangelen paa Arbejdskraft, som vi have haft ude paa Landet om Sommeren. Med den intensive Drift, vi have med de store Roearaler og den lille eller rent minimale Brak — Brakarealerne ere jo i høj Grad indskrænkede, men Roearalerne ere meget udstrakte og blive mere og mere udstrakte —, har man ingen anden Maade at bekæmpe Ukrudtet paa end netop gennem Roearalerne. Men det er det, jeg siger, og som jeg for Resten ogsaa gjorde opmærksom paa ved Finanslovens første Behandling: der har i afvigte Sommer været en Mangel paa Arbejdskraft som ingen Sinde tidligere. Det har ikke saa meget været i de store Landbrug; de have tyet til fremmed Arbejdskraft, og heller ikke saa meget i det mindste Landbrug, for det kan beherske Stillingen ved egen Arbejdskraft. Men det har nærmest været i det mellemstore Landbrug. Og dette har i Virkeligheden bevirket, at navnlig Kampen mod Ukrudtet i Roemarkerne ikke har været saa intensiv, som ønskeligt var, og som de paagældende meget ønskede, at den skulde have været. Jeg har paa mine Rejser i Landet i Sommer set mange forsømte Roemarker; jeg har aldrig tidligere set saa mange som netop i Aar, og jeg tror, det skyldes den Omstændighed, at man ikke i det paagældende Tidsrum har kunnet faa den Arbejdskraft, man ønskede, til Hjælp.

Maa jeg ellers i øvrigt om dette Spørgsmaal sige, at jeg i Lighed med, hvad der er udtalt af andre ærede Medlemmer, ikke tror stort paa, at Lovgivningsforanstaltninger kunne hjælpe noget synderligt ved Ukrudtets Bekæmpelse; lidt kan det maaske, men ikke noget synderligt. Jeg tror, som jeg ogsaa henviste til i Gaar, at det, der fra Lovgivningsmagtens Side kan gøres, gøres bedst gennem den Understøttelse, vi give til vore Forsøgsstationer, gennem den, vi give til de landøkonomiske Forsøg i det hele ogsaa i Landboforeningerne og Husmandsforeningerne, og det Tilskud, som ydes til De-